

[Dose.]

værdig, og som jeg også efter de førte diskussioner mener at retten vil tage på bedste måde og gennemføre loyalt, således som det er forudsat i diskussionerne, ikke mindst i folketingets udvalg, men også i diskussionerne som helhed og i socialministerens redegørelse.

Der er en ting, jeg gerne vil pege på i forbindelse hermed. Bør der ikke være en repræsentant for de invaliderede tilstede i retten, når skønnet træffes i den enkelte sag? Der er vel ingen grund til at tro, at denne repræsentant for de mennesker, loven specielt vedrører, og hvis sager retten skal skønne over, kun vil plædere for at yde rente, berettiget eller uberettiget. Tværtimod tror jeg, at den sagkundskab, der her repræsenteres, vil virke befrugtende på rettens skøn. Ved det bord, hvor beslutningerne tages, bør der også sidde en sådan sagkyndig. Loven giver, såvidt jeg kan se, en mulighed derfor, og jeg appellerer til den højtærede socialminister om at overveje dette grundigt, når administrationen af lovændringen skal tilrettelægges. Der er ingen tvivl om, at der vil komme et vældigt pres på arbejdet i invalideretten, hvad også embedsmændene har gjort opmærksom på, særlig i betydelsen.

Jeg vil også gerne henstille, at man tager betydelig lempeligere på spørgsmålet om efterbevillinger, end man har gjort hidtil. Det afgørende bør være, at de, der er i trang, hjælpes så hurtigt som muligt, at man, hvis de har været nødsaget til at anskaffe et par støvler eller lignende, søger at efterbevilge dem beløbet, så de kan undgå den lange ventetid, som den hidtidige ordning af mange forskellige grunde, som jeg ikke skal komme ind på, medfører.

Jeg har også påpeget — og socialministeren gjorde det også for nylig i sine bemærkninger her —, at man ved den fremtidige administration af loven kunne tage sygekasserne til hjælp. Det er mit indtryk, således som det også er sagt i det andet høje ting, at dette ville være en gevinst. Sygekasserne har i forvejen forbindelse med alle de nødvendige instanser, og jeg har det indtryk, at netop på dette område ville man kunne — om jeg må bruge udtrykket — rationalisere, i alle tilfælde være i stand til at forkorte den ventetid, den altfor lange ventetid, som man ofte har set hidtil.

Der er et par enkelte ting i betænkningen, som jeg gerne vil sige lidt om. Man benytter et begreb, der kaldes „bagatelydelse“. De embedsmænd, der har benyttet det, har ment det bedst mulige med det, men jeg vil

henstille, om det ikke fremover er muligt i administrationen og andre steder at tale om „små ydelser“ eller „mindre ydelser“. De går i almindelighed op til 50 kr. Sygekasserne har fra gammel tid en vis ordning med „mindre ydelser“ op til 25 kr. og „store ydelser“ op til 50 kr.; beløbene er ikke ændret gennem nogle år, skønt de ting, der købes, er blevet dyrere. Selve ordet „bagatelydelse“ virker i hvert fald på mig — og adskillige andre har ligeledes gjort opmærksom derpå —, som om det betyder noget andet end det, der i virkeligheden ligger i det. En ydelse kan være en bagatelydelse målt med det, en virkelig dyr protese og andre dyre ting koster, men den er ingen bagatelydelse for de mennesker, der skal leve af en invaliderente, eller hvis levevilkår ligger betydelig lavere end det, man i almindelighed regner med for et gennemsnit af befolkningen, og derfor synes jeg, at man netop på dette område skulle tale om „mindre ydelser“ eller „små ydelser“ i stedet for om „bagatelydelse“, et begreb, som jeg ved — det gentager jeg — ikke er brugt i nedsættende betydning.

Spørgsmålet om trediedelsgrænsen og den nye formulering, den har fået i forslaget, skal jeg ikke komme meget ind på, men blot påpege, at den nye formulering i forbindelse med den såkaldte kronegrænse, der er diskuteret i det andet høje ting, i realiteten er en af de forbedringer, man kan påvise i forslaget; men forbedringen må som sagt ligge i selve rettens bedømmelse af, hvad ændringen kan betyde for den enkelte invaliderente. Trediedelsgrænsen kan jo ikke dækkes helt ind og er vel — det må vi være enige om — i praksis ofte en fiktion, og jeg tror også, at selve retten er klar over det, men man har et begreb, som man arbejder med, og der sker, siger man, ingen ændring ved at fjerne trediedelsgrænsen, idet retten vil arbejde ud fra de samme principper som hidtil. Man har alligevel fra forskellig side ønsket at beholde selve begrebet „en trediedel“, selvom det jo i realiteten går videre, end man ellers regner med, når man taler om trediedelsgrænsen. Man kan hævde, at det er selve begrebet, der er galt, at det drejer sig om et skøn i de tilfælde, der betyder noget, og det er i alle tilfælde et skøn, som man oprindeligt har søgt at komme bort fra i loven, og muligvis vil man, når man får erfaringer med denne lovændring, prøve at finde en anden form for afgørelserne, men jeg tror, at på nuværende tidspunkt er der ingen anden mulighed end at følge de forslag, som retten og dens embedsmænd har tilrettelagt i de år, der er gået.